

[Fibiger.]

jeg tror, at hverken præst eller menighedsråd ville være interesseret i, at nogen kom og skabte uro i sognet, skønt det måske kunne være tiltrængt. Det kunne man bedre på grundlag af det lovforslag, jeg i fjor fremsatte på mit partis vegne, og som indeholdt forslag om stiftsråd, som skulle være opmærksomme på, hvordan forholdene var i stiftet. Men det ville man jo heller ikke høre noget om.

Tilslidst en bemærkning til det ærede medlem fru Bodil Koch. Jeg er forbavset over, at en tale som det ærede medlems kan holdes i dag fra folketingets talerstol, en tale, som går ud på, at der er en afstand mellem kirken og arbejderne, at kirken indtager et stude højt oppe og ikke tager sig af arbejderne. Det er jo fuldkommen forkert. Man kunne måske tværtimod sige, at den største indsats overfor arbejderne og de dårligst stillede i vort samfund ydes fra kirkens side, at man kommer dem til hjælp, opsøger dem. Dette har måske fra forskellig side været afvist, men det forhold tror jeg er fuldkommen slået om. Man kunne snarere sige, at der gøres for lidt for dem, der sidder i de bedre stillinger, for der kommer præsten ikke så let ind. Jeg tænker på forholdene ude på landet. Hvem er det, der her øver arbejdet, hvem er det, præsten kommer sammen med og arbejder sammen med? Mon det ikke i de fleste tilfælde er de små i samfundet? Er det ikke dem, han kommer rundt til og ser til, og er det ikke de syge og svage, han på forskellig vis prøver på at være noget for? Det er ikke således, som det var i gamle dage. Jeg ved godt, at der er en kliché, man fra visse sider ynder, nemlig den, at kirken tager sig af de rige, og at kirkens folk er overklassefolk. Med de lønninger, præsterne har nu, tjener de mindre, end den almindelige arbejder tjener, og derfor kan en præst ikke tillade sig noget, som kan berettige til udtalelsen om, at han sidder på en piedestal. Jeg vil gerne, at man holdt op med den tale og forstod, at med det arbejde, der gøres her i København, fra Københavns kirkefond og rundt omkring i sognene, er kirken flyttet ud i folket, står midt i det og vil gerne gøre sin gerning der.

Med disse betragtninger skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til drøftelse i et udvalg, og jeg håber på, at vi kan få noget ud af det til gavn for vor gamle kirke.

Steen: Vi har indenfor det radikale venstre en levende forståelse af og interesse for den tanke, som det foreliggende lovfors-

slag beskæftiger sig med. Dette, at en kvinde i mange forhold må siges at have særlige forudsætninger for at yde en gerning indenfor menighedslivet, har vi givet et praktisk udtryk igennem det arbejde, vi har udført i forbindelse med spørgsmålet om at give kvinder adgang til præsteembeder. Efter at vi har haft den glæde at opleve, at det er lykkedes at gennemføre en lov herom, håber og tror vi, at forholdene nu på en naturlig måde efterhånden vil udvikle sig sådan, at kvinderne i større tal end hidtil vil uddanne sig til den gerning, og at deres arbejde indenfor det kirkelige liv vil blive mere almindeligt, end det hidtil har været, således at det savn, som forslagstillerne her har følt var tilstede, og som lovforslaget tilsigter at afhjælpe, derigennem afhjælpes på en naturlig måde og under lige arbejdsvilkår for kvinder og mænd.

Det har glædet mig gennem den tale, den ærede ordfører for forslagsstillerne holdt ved lovforslagets fremsættelse, at få kendskab til, at et sådant arbejde, som der her er tale om, er i gang forskellige steder i landet på frivilligt grundlag og ved hjælp af private midler. Jeg betragter dette som noget meget værdifuldt, og de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Fibiger gjorde i den forbindelse, kan jeg helt og fuldt tilslutte mig; jeg vil derfor også meget nødig være med til gennem en lovgivning som den her foreslåede at gribe forstyrrende ind i det arbejde, der her er tale om.

Nu tror jeg ikke, at lovforslaget ville få ret megen betydning, hvis man tænkte sig det gennemført, og det ville det jo simpelthen ikke få på grund af de efter min opfattelse urimelige regler, der er opstillet som betingelse for, at et menneske, der havde lyst til at gå ind i den gerning, kunne komme til at øve denne. Jeg sagde „et menneske“, jeg sagde ikke „en kvinde“, fordi jeg dog tror, at selv den ærede ordfører for forslagsstillerne og de andre forslagsstillere ved nærmere eftertanke vil erkende, at således som den faktiske situation på det område i dag ligger, er det urimeligt, at der kun skulle være tale om kvinder, hvis man gik ind på tanken om at anbringe mennesker under de vilkår og til en sådan gerning. De regler, der er opstillet om, at der skal være fuld enstemmighed i menighedsrådet, og at præsten derefter skal godkende den pågældende, er i sig selv så urimelige, som tænkes kan. Hvis f. eks. en af præsterne i et sogn udskiftes, ved den pågældende sogne-medhjælper således ikke, om hun længere har en stilling eller ej.

Jeg tror som sagt ikke, forslaget vil få